

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی صلح طلبی در شعر قیصر امین پور و عبدالوهاب البیاتی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات تاریخ و تمدن (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

امیر فرهنگ نیا - استادیار گروه زبان و ادبیات عربی، دانشگاه شهید بهشتی

نسترن سادات حسینی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عربی، دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

از آنجا که ادبیات هر دوره ی تاریخی، مولود بسترهای اجتماعی و سیاسی آن روزگار است، بسیاری از نویسندگان، بر این باورند که سیاست، اجتماع و شعر رابطه ای ناگسستنی با هم دارند. شرح و توصیف ماهیت صلح، چندان ساده نیست؛ چرا که مبنا و قاعده جاودان و پایداری جهان و طبیعت بوده و جنگ در نقطه مقابل آن قرار دارد. بشر در شرایط صلح و امنیت به رشد و تعالی گرایش پیدا می کند. از این رو صلح و زندگی مسالمت آمیز در صدر قرار دارد. شنیدن این کلمه برای مردمی خوشایندتر است که واژه مقابل آن یعنی جنگ را تجربه کرده باشند. صلح در شعر، موضوعی است که بیشتر شاعران ادبیات مقاومت به آن پرداخته اند. قیصر امینپور و عبدالوهاب البیاتی، از جمله شاعران نامدار ایران و عراق هستند که وقایع مهم اجتماعی و سیاسی، در شکل گیری سروده های آنان بسیار موثر بوده است تا جایی که میتوان در فراز و فرود شعرهایشان، این حوادث و حقایق را بازخوانی نمود که در سرزمین مادری شان رخ داده است. این مقاله قصد دارد با روش توصیفی-تحلیلی به بررسی مسئله صلح طلبی در شعر این دو شاعر بپردازد. بخشی از نتایج تحقیق، حاکی از آن است که صلح طلبی، نوع دوستی، مبارزه با ظلم، پایداری در برابر استبداد، تعاون و همکاری با دیگران در شعر شاعران جایگاه ویژه ای دارد و این مسئله در شعر قیصر امین پور نمود بیشتر و پررنگ تری دارد.

کلمات کلیدی:

صلح طلبی، شعر معاصر فارسی و عربی، عبدالوهاب البیاتی، قیصر امین پور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1193908>

